

РЕШЕНИЕ

№ 1352

гр. София, 26.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 20.05.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2651** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на К. М. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап.5, срещу Решение № 2153-21-48/18.02.2019 г. на директора на ТП на НОИ – [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 1012-21-1510/16.11.2018 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/21.08.2018 г. на длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Поддържа се, че същото е неправилно, необосновано и постановено в нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Не били обсъдени всички събрани по пенсионната преписка доказателства в тяхната взаимовръзка, а решаващият орган се позовавал на документи по пенсионни преписки на други лица и за друг обем работа. Не били обсъдени възраженията на жалбоподателя, че трудът като „стрелочник“ и „маневрист“ до 28.02.1999 г. следвало да се зачете от втора категория по т. 8 от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране /отм./, в която изрично били посочени длъжностите, чийто труд се зачитал за такъв от втора категория, без изискване за натовареност и заетост. Иска се отмяна на оспореното решение. Претендират се разноски. В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. Б., която поддържа жалбата. Сочи, че съгласно действащия до 1999 г. правилник длъжностите, които е заемал жалбоподателят следва да бъдат зачетени като втора категория.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ – [населено място], чрез процесуален представител, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Поддържа, че решението е законосъобразно и правилно, постановено в съответствие с материалноправните разпоредби. Излага подробни съображения в депозирано писмено становище. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заявление вх. № 2113-21-6252/15.08.2018 г. /л. 13 от делото/, жалбоподателят К. С. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 69б КСО. Към заявлението съгласно чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ били приложени изискуемите документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход, между които и Удостоверение обр. УП-3 с изх. № 11/21.03.2018 г., изд. от [фирма], в качеството му на правоприменик на СТЗ „В.К.“ /л. 22 от делото/. Съгласно удостоверението за периода от 07.04.1987 г. до 31.10.1998 г. – 11 години 06 месеца и 24 дни, жалбоподателят е заемал длъжността „стрелочник“, от 01.11.1998 г. до 28.02.1999 г. – 0 години, 04 месеца и 4 дни е работил на длъжност „маневрист“, а от 03.03.1999 г. до 04.01.2000 г. – 0 години 10 месеца и 4 дни на длъжност „текеджия“. Приложено е и копие на писмо изх. № 1043-21-124#1/23.03.2018 г. на Директор на Дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ при ТП на НОИ С. – град /л. 23 от делото/, от което се установявало, че последното издадено удостоверение обр. УП-3 с изх. № 11.21.03.2018 г. съответства на данните в разплащателните ведомости относно заемани длъжности и периоди на осигурителен стаж.

По повод подаденото Заявление вх. № 2113-21-6252 било издадено Разпореждане № [ЕГН]/65/21.08.2018 г./л.57 от делото/, с което е отказано отпускането на исканата пенсия. Видно от разпореждането, целият осигурителен стаж, вписан в удостоверение обр. УП-3 с изх. № 11/21.03.2018 г. изд. от [фирма] е зачетен от трета категория труд, като е посочено, че цитираните длъжности не попадали в обхвата на Раздел втори от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране /ПКТП-отм./. В резултат, на жалбоподателя К. С. бил зачетен осигурителен стаж както следва: 10 години 08 месеца и 06 дни от втора категория и 27 години, 08 месеца и 18 дни от трета, като след преобразуване по реда на чл. 104 КСО общият осигурителен стаж от трета категория е определен на 41 години 00 месеца и 26 дни. Към датата на подаване на заявлението сборът от осигурителния стаж и навършената възраст е определен на 99 години 02 месеца и 28 дни. Като мотив за отказа е посочено, че разпоредбата на чл. 69б, ал. 2 КСО изисква наличие на 15 години осигурителен стаж при условията на втора категория труд, а жалбоподателят не отговарял на това условие.

Разпореждането е обжалвано от К. С. с жалба вх. №1012-21-1510/16.11.2018 г. /л. 59 от делото/, въз основа на която е постановено Решение № 2153-21-48/18.02.2019 г. на директора на ТП на НОИ – [населено място], с което същата е оставена без уважение като неоснователна. В решението си директорът на ТП на НОИ – [населено място] е посочено, че удостоверение обр. УП-3 изх. № 22/17.02.200 г. и удостоверение обр. УП-3 № 5/08.02.2018 г. били некоректно издадени и правилно не били взети предвид от пенсионния орган, тъй като удостоверенията с тях данни не съответствали на вписванията в оригиналната трудова книжка и на тези в разплащателната документация, установени при извършена от контролните органи на ТП на НОИ проверка. Изложени са доводи, че не били налице данни, които да доказват, че обема

на работата на маневреният състав в Завод „В. К.“ и правоприемника му „Е.-Енерго“ за периода 07.04.1987 г. до 31.12.1999 г. съответства на обема на вагони, обработвани в най-слабо натоварената гара на НК Б.. Във ведомостите за заплати, въз основа на които е издадено удостоверение обр. УП-3 с изх. № 11/21.03.2018 г. липсвали данни за категоризиране на труда като такъв от втора категория.

В хода на съдебното производство от страните не са ангажирани допълнително доказателства.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Решение № 2153-21-48/18.02.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е връчено на жалбоподателя на 26.02.2019 г., видно от известието за доставяне на л. 71 от делото. Жалбата е подадена на 07.03.2019 г., от надлежна страна, в законоустановения 14-дневен срок и при наличието на правен интерес, с оглед на което, съдът намира жалбата за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

По валидността на акта:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в рамките на законите му правомощия по чл. 117, ал. 1, т. 1, б. „а“ КСО, съгласно Заповед № 1712/17.08.2015 г. (л. 97 от делото) и Заповед № 3146/07.07.2012 г. /л. 96 от делото/ на управителя на НОИ. Решението е издадено при спазване на изискването за форма и на административнопроцесуалните правила за издаването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. От компетентен орган е издадено и Разпореждане [ЕГН]/65/21.08.2018 г., видно от приложената Заповед № 134/19.07.2013 г. на директора на ТП на НОИ за определяне на длъжностни лица /л. 94 от делото/, на които е възложено ръководството на пенсионното осигуряване, където в т. 1.7 е посочен А. С., издател на процесното разпореждане. .

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Гореописаната фактическа обстановка не е спорна между страните, като в случая е налице правен спор, който касае категоризацията на положения труд за периода 07.04.1987 г. - 04.01.2000 г., съгласно Удостоверение обр. УП-3 с изх. № 11/21.03.2018 г., изд. от [фирма]. Претенцията на жалбоподателя е, че положения труд е от втора категория, докато пенсионният орган го категоризира като такъв от трета.

Съобразно разпоредбата на чл. 69б, ал. 2 лицата, които са работили 15 години при условията на втора категория труд, придобиват право на пенсия при навършени до 31 декември 2015 г. 52 години и 8 месеца за жените и 57 години и 8 месеца за мъжете и сбор от осигурителен стаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете (т.1), като от 31 декември 2015 г. възрастта по т. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца за мъжете и с по 4 месеца за жените до достигане на 60-годишна възраст (т.2).

По отношение на стажа положен до 31.12.1999 г. съгласно § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО са приложими разпоредбите действали към момента на полагането му. По силата на цитираната правна норма, приложим е Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране /отм./.

Жалбоподателят счита, че труда му следва да се категоризира по т. 8 от правилника, според която като втора категория труд се категоризира този, положен от: работещите в железопътния транспорт от откритите мини и кариери за добив на руди, въглища, нерудни изкопаеми, в циментовото производство, пристанищните комплекси и индустриалните клонове: ръководител на движение, маневрист, стрелочник, диспечер,

работник по ремонта на подвижния железопътен състав и съоръженията, началник (механик) на техническата експлоатация на вагоните, машинист и помощник-машинист на железопътни възстановителни средства и подвижна железопътна техника, механик на осигурителни инсталации и съоръжения, началник на смяна в железопътния транспорт, началник (ръководител) на производствени звена (депо, секция и др.) и работници в пропаръчна станция. Работници и инженерно-технически работници до началник на участък (звено) включително в специализираните ремонтни бригади и звена на фирми и предприятия, заети в поддържането и ремонта на място на минното оборудване и технологичния транспорт (автомобилен) и гуменотранспортни ленти (ГТЛ) от откритите мини и кариери за добив на въглища, руди и нерудни изкопаеми, включително авторемонтните, булдозерните, сондажните, багерно-ремонтните бригади и вулканизаторите на ГТЛ. Работници по обслужването и ремонта и инженерно-технически работници до началник (ръководител) включително на товарни въжени линии в рудодобива, въгледобива, строителната и химическата промишленост. Работници и инженерно-технически работници до началник на цех включително, а за фабриките на безцехова структура - до началник на фабрика, включително в обогатителните и флотационните фабрики, включително и тези от пресевните инсталации (сепарации) от въгледобива и рудодобива, брикетната фабрика, фабриките за преработка на металургични шлаки и фабрики, цехове и инсталации за преработка на нерудни изкопаеми. Работници по строежа, поддържането и ремонта на пътища, включително и железопътните линии в откритите мини. Спасители от минноаварийните бази, включително началниците на базите. Работници по добив и преработка на перлит, работници на сита за фракционен перлит, пълначи на перлит и машинисти на печи на набъбнал перлит. Работници при добива на морска сол - солодобивчици, машинисти на солокомбайни и по поддръжката и ремонта на валове. Работници и инженерно-технически работници до началник на цех включително от цеховете за обработка на скални и скалнооблицовъчни материали, включително сувенирно и ювелирно производство.

Неоснователно в решението си директорът на ТП на НОИ [населено място] е посочил, че УП -3 изх. № 22/17.02.2000 г. и изх. № 5/08.02.2018 г. са некоректно издадени, а удостоверените с тях данни не съответствали на вписванията в трудовата книжка. Копие на трудовата книжка е приложено на л. 72 и сл. от делото, като видно от вписаното в нея от 07.04.1987 г. жалбоподателят е бил назначен на длъжността „стрелочник“ в „Е. – ЕНЕРГО“, а от 01.03.1990 г. е преназначен на длъжността „маневрист“, а от 01.01.1996 г. е „маневрист“ в „Е. – Т.: ЕАД. Следва да се отбележи още, че видно от приложената по делото справка от Р. за осигурителни периоди на К. С. за периода от 1997 г. до 1999 г. същият е полагал труд в „Хюндай Хеви И. Ко. България“, като е отбелязано вид осигурен код - 3 – работещи при условия на II категория труд. Това е документ, издаден от ответника в случая, а с оглед данните по делото, че преди 1997 г. жалбоподателят е работил на същата длъжност (вж. приложената Трудова книжка – л. 75 гръб и следващите от делото), според настоящият съдебен състав констатацията относно категорията труд следва да важи и за труда преди тази година.

Неправилно в решението си директорът на ТП на НОИ [населено място] се е позовал на доклад от 16.09.2010 г. на директор „Местни пазари“ на [фирма], по повод пенсиониране на друго лице. Касае се за друга длъжност в маневрената бригада, а

също така и за друг период – 1986-1991 г. Напълно неотнoсима е констатацията, че през 2008 г. звеното „маневрена бригада“ е закрито и е сключен договор с Н., тъй като това не касае процесния период. Видно от самия доклад натоварването под 3 часа дневно, а понякога – месечно, касае посочения в доклада периода 1986 г. – 1991 г. Недоказан е извода за липса на натовареност.

Според настоящият съдебен състав необосновано и неправилно е позоваването на ответника и на Протокол № 2/09.05.1990 г. на Комисията по категоризиране на труда в народното стопанство за индустриалните ЖП клонове. Следва да се посочи, че ПКТП /отм./ е нормативен акт, в който не е включено изискване за натовареност. Включването на подобно изискване не е предвидено и делегирано на конкретен орган, поради което според съда незаконосъобразно е въведен стеснителен критерий за обем на работа, вредността и тежестта на труда.

С оглед гореизложеното съдът намира оспореното решение за незаконосъобразно като постановено в нарушение на материалния закон. Същото следва да се отмени, а преписката следва да се върне на органа по пенсионно осигуряване за ново произнасяне по заявлението на К. С..

Предвид изхода на спора на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноски. Следва да се посочи, че разноските, посочени в представения списък по чл. 80 ГПК не отговарят на реално договореното и заплатено възнаграждение. Видно от представения договор за правна защита и съдействие, бл. № 773347, находящ се на л. 91 от делото уговореното възнаграждение е в размер на 150 лв., платено в брой. В приложения списък на разноските /л. 106 от делото/ е заявено адвокатско възнаграждение в двоен размер – 300 лв. При това положение съдът намира, че на жалбоподателя следва да се присъдят 150 лв., за която сума има приложено доказателство за заплащането ѝ, а претенцията до 300 лв. се явява неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на К. М. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап.5, Решение № 2153-21-48/18.02.2019 г. на директора на ТП на НОИ – [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 1012-21-1510/16.11.2018 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/21.08.2018 г. на длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“.

ВРЪЩА преписката на директора на ТП на НОИ [населено място], за ново произнасяне по заявлението на К. М. С., със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в съдебното решение.

ОСЪЖДА ТП на НОИ [населено място] да заплати на К. М. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап.5, сумата в размер на 150 лв./ сто и петдесет лева/, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 /четирнадесет/ дневен срок от

получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: